

Marc Sleen

NERO

DE STALLAERT JAREN

Dank aan Jos Vanspauwen voor het feilloos ontkleuren
van het verhaal *De hond van Pavlov* in integrale 2

© 2019 Matsuoka/Standaard Uitgeverij,
Rijnkaai 100/A11, B-2000 Antwerpen

Alle rechten van reproductie, vertaling
en aanpassing zijn uitdrukkelijk voor-
behouden voor alle landen,

Voor meer info:
www.standaarduitgeverij.be
info@standaarduitgeverij.be

ISBN 978-90-02-26768-0
D/2019/0034/97

Het museum in de Zandstraat

De geboorte van het Marc Sleen Museum

“Allee, majesteit, dit is uw dag”, insisterde Marc Sleen, die Koning Albert II als eerste het museum wilde laten betreden. “Neen, neen, meneer Sleen, dit is uw dag. Gaat u maar voor”, waarna de koning en Marc Sleen, arm in arm mekaar ondersteunend, samen het kersverse Marc Sleen Museum binnenstapten.¹

– Noël Slangen en Yves Kerremans

▲ *Marc Sleen en Koning Albert II voor het Marc Sleen Museum.*

Marc Sleen maakte zich na zijn pensionering zorgen over wat er met zijn nalatenschap en zijn tekenplaten zou gebeuren bij zijn overlijden. Hij had gezien dat collega's hiervoor schikkingen getroffen hadden, of geconfronteerd werden met problemen omdat ze vooraf niets ondernomen hadden. Het feit dat Sleen kinderloos was, speelde uiteraard ook een rol. Sleen stapte met zijn bekommernissen in 2008 naar Standaard Uitgeverij. Ludo Stroobants, nu directeur bij de educatieve uitgeverij Zwijzen, was op dat ogenblik aan de slag bij WPG, het moederhuis van de stripuitgeverij. Voor Stroobants, zelf een Nero-liefhebber, stond het als een paal boven water dat dit onmisbaar stukje Vlaams erfgoed bewaard en beschermd moest worden.

“Marc had al contact gehad met toenmalig cultuurminister Bert Anciaux, die voorstelde om na Marcs dood alles onder te brengen in de villa waar hij woonde. Maar dat werd nooit concreet. Bovendien had Marc ook wel een mercantiel kantje, en wilde hij iets regelen zodat hij voor zijn dood ook niet alles zomaar gratis moest overdragen. Dat was wel de bedoeling van Anciaux”, vertelt Stroobants. “Met Brussels minister Guy Vanhengel was die klik er wel. Ik was erin geslaagd om de minister en Marc rond de tafel te brengen. Marc was terughoudend en zei tegen hem ‘den Bert is er niet in geslaagd, gade gij daar wel in lukken, Guy?’ Maar Vanhengel twijfelde niet. ‘Marc, we gaan dat doen!’ zei die prompt.”²

¹ Gazet van Antwerpen, ‘Koning Albert opent Marc Sleen Museum’; 19 juni 2009; Jan Bex.

² Interview met de auteurs.

Het archief werd een heus museum

Het dossier kwam bij minister Vanhengel op de tafel van adjunct-kabinetschef Frank Lelon terecht. Marc Sleen droeg zijn archief en zijn rechten over in ruil voor een beperkte lijfrente. Van een stripmuseum was toen nog geen sprake. "Het Marc Sleen Museum is er in feite gekomen door een gelukkige samenloop van omstandigheden", vertelt Lelon. "We vierden net het Jaar van het Stripverhaal, en hadden daar de nodige middelen voor uitgetrokken. Het was Willem De Graeve van het Belgisch Stripcentrum die er ons attent op maakte dat het gebouw aan de overkant pas gerenoveerd was. Een oud krantengebouw, amper enkele huizen verwijderd van de plek waar Sleen Nero schiep. Het leek hen een goed idee om daar iets te doen. Wij zochten op dat ogenblik een manier om de nalatenschap van Marc Sleen voor het nageslacht te bewaren, en samen kwamen we op het idee om een museum met opslagruimte voor originele tekeningen te realiseren. Michel Leloup, toen verantwoordelijk voor het stripmuseum, heeft destijds de eerste fase van het museum gerealiseerd."³

▲ Frank Lelon (helemaal links).

Met Geeraard de Duivel aan tafel

Toen het principeakkoord er was, moest nog alles concreet worden. En dat was moeilijker dan verwacht, want Marc Sleen liet zich bijstaan door zijn raadsheer, Frank Van Leemput, grote Nero-fan en advocaat. Ludo Stroobants van Standaard Uitgeverij: "Bij onze eerste bijeenkomst zei die dat ik hem wel zou herkennen, want dat hij zich zou verkleden als Geeraard de Duivel. Ik dacht dat hij een grap maakte. Maar inderdaad, toen ik binnenkwam zat hij daar met zo'n grote buishoed op, net als die van Geeraard. Veel later, toen de deal gesloten was, zijn we nog gaan eten in La Villa

Lorraine, een bekend sterrenrestaurant aan de rand van het Ter Kamerenbos. Het is toen laat geworden en hoewel Sleen al jaren gestopt was met tekenen, heeft hij toen nog eens een paar Nero's getekend op enkele servetten, voor de dienststers. De champagne zal zeker geholpen hebben. Ik hoop dat die meisjes die servetten bijgehouden hebben, want het zijn wellicht de laatste tekeningen van Nero die Marc nog gemaakt heeft."⁴ Met man en macht werd de daaropvolgende maanden gewerkt om het museum tijdig te kunnen openen tijdens het Jaar van het Stripverhaal.

Enige levende cartoonist met eigen museum

Toen bleek dat het museum werkelijkheid zou worden, was Marc Sleen helemaal in de wolven. "Ik zal de enige levende schrijver zijn met een eigen museum", zei hij telkens opnieuw", herinnert Ludo Stroobants zich. "Dat 'levende' was ook wel belangrijk, omdat het Hergé-museum hem toch wel een beetje de ogen uitstak." Frank Lelon volgde voor minister Guy Vanhengel de werkzaamheden op: "Sleen heeft snel zijn zegen gegeven. Hij heeft ons laten doen en zich weinig bemoeid met de realisatie van het museum. Maar hij was wel zeer gelukkig met het resultaat. Toen het museum klaar was, vonden we dat er toch nog iets ontbrak. We hebben dan op de mezzanine een loopbrug gecreëerd, die ruimte bood aan wisselende tentoonstellingen en die perfect aansloot op de beschermde trap. Want je moet weten dat het interieur van het Marc Sleen Museum onroerend erfgoed is. De loketten die je ziet bij je binnenkomst zijn bijvoorbeeld beschermd."⁵

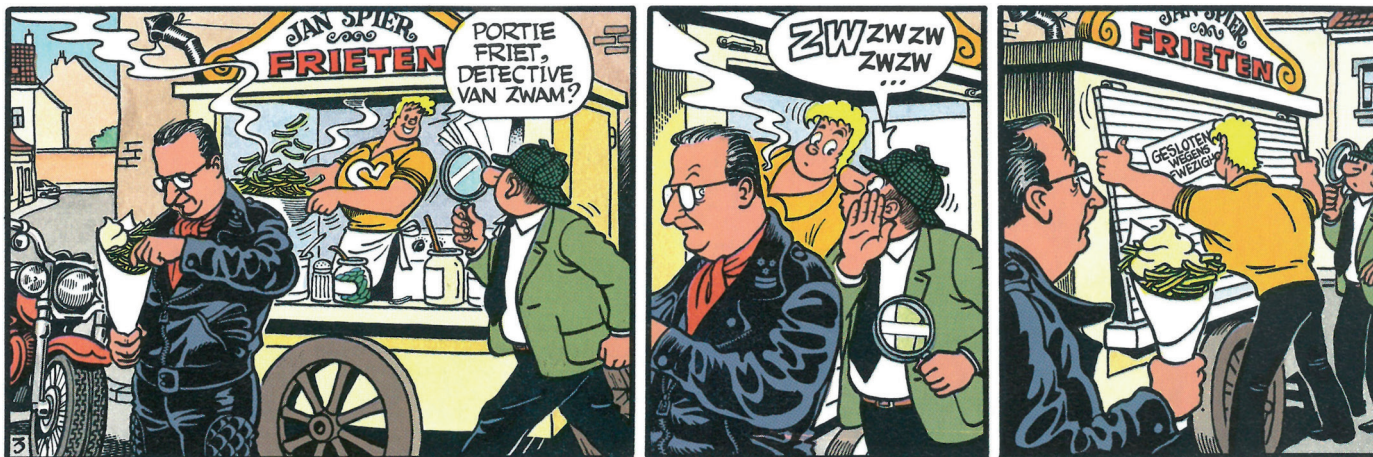
▲ Marc Sleen met minister Guy Vanhengel.

³⁻⁵ Interview met de auteurs.

Een koninklijke opening

Op donderdag 18 juni 2009 opende het Marc Sleen Museum haar deuren. Zowel de geschreven, de gesproken als de nationale en internationale beeldpers besteedde uitgebreid aandacht aan het feestelijke evenement, niet het minst aan het beeld van Koning Albert II en Marc Sleen, die arm in arm het museum openden. “Het grappigste moment bij de officiële opening was dat Koning Albert II moest wachten met de bezichtiging van het museum, omdat Marc dringend naar het toilet moest”, herinnert Laurent Van Der Elst zich. Hij was jarenlang een van de belangrijkste be-

zielers van het museum en lid van de Stichting Marc Sleen. Of Sleen Brussel een geschikte plaats vond om zijn Vlaamse strip-held te laten voortleven, vroeg een journalist aan de tekenaar. “Natuurlijk, Nero heeft ook een tijd in Brussel gewoond. En het is toch onvoorstelbaar mooi dat uitgerekend hier, waar ik hem gecreëerd heb, een museum komt? Nero is trouwens niet zomaar een Waal of een Vlaming; hij is een Neropeaan”, antwoordde Sleen, op zijn hoede om niet in een communautaire discussie te verzeilen.⁶

▲ Koning Albert aan het frietkraam van Jan Spier ('De blauwe woestijn' - 1997).

Het spook uit de Zandstraat

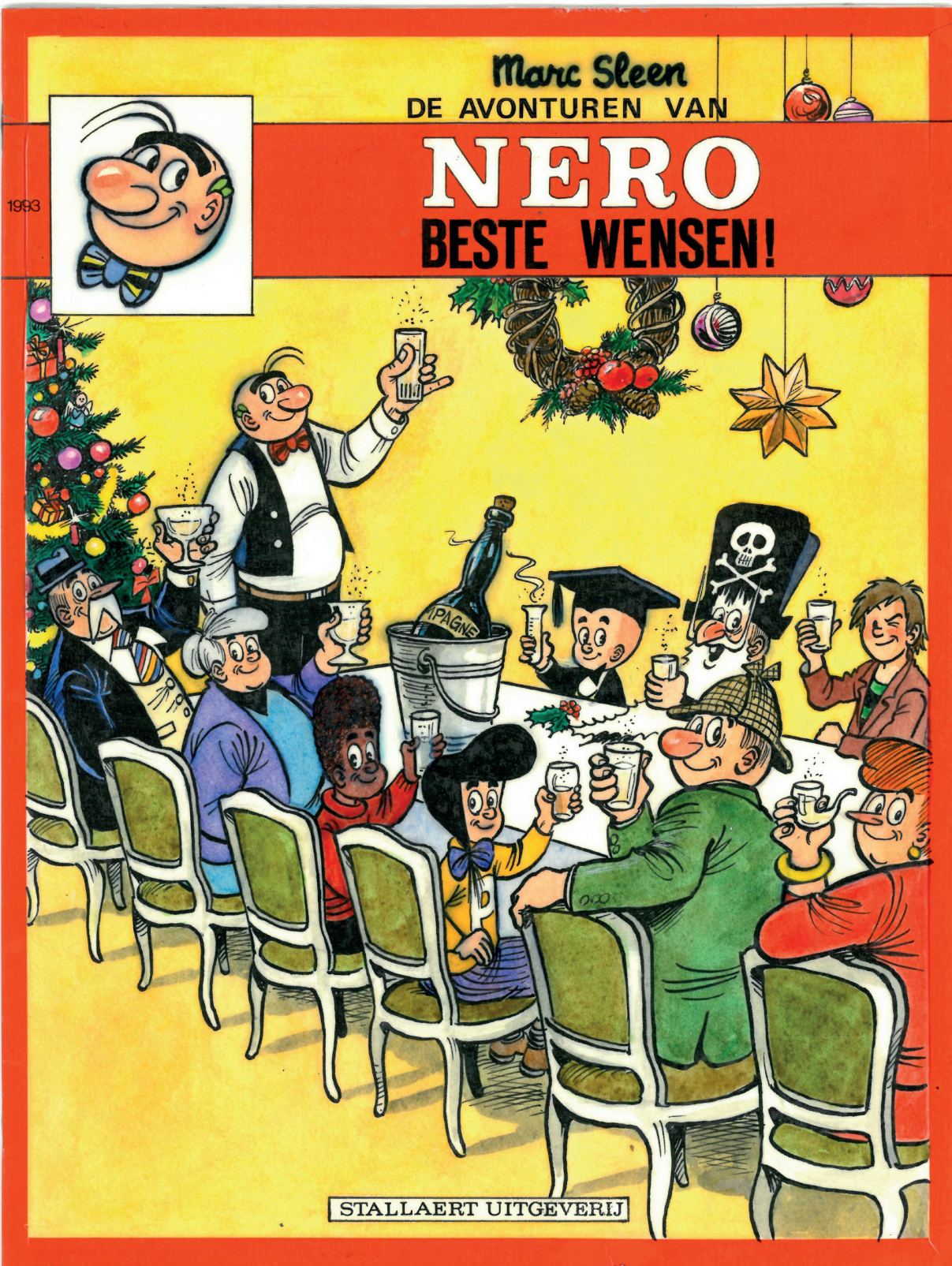
Nero zelf was de opening van het museum van zijn geestelijke vader vijftien jaar voor, want 'Het Spook uit de Zandstraat' speelde zich af in een vervallen pand in de Zandstraat. Sleen creëerde Nero inderdaad in de Zandstraat, maar niet in het huidige pand van het museum, maar wel enkele huizen verderop. Daar huisde de redactie van *De Nieuwe Gids* en Sleen deelde er een kantoor met de legendarische journalist Gaston Durnez. Durnez was een BV (Bekende Vlaming) toen de term nog uitgevonden moest worden. Hij werd bekend in de jaren '60 door zijn optredens in de televisiequiz 't *Is maar een woord*, waarin hij in een panel zat met onder andere Louis Paul Boon en Louis Verbeeck. Hij schreef

tallose boeken, waaronder de geschiedenis van het dagblad *De Standaard*, en was een toonaangevende journalist. “In de jaren veertig zaten wij samen op de zolderkamers van de oude drukkerij in de Brusselse Zandstraat, waar nu zijn museum staat. Ik zag hem zijn eerste karikaturen en verhalen ‘op papier werpen’, en dat mag je letterlijk opvatten”, herinnert Durnez zich. “Marc tekende alsof hij bezig was de kolderhumor opnieuw uit te vinden. En ik mocht een scenario voor hem schrijven, waar hij heel blij mee was, en dat hij gelukkig zodanig uitwerkte dat het een ander verhaal werd, weliswaar rond mijn hoofdpersoon, detective Van Zwam.”⁷

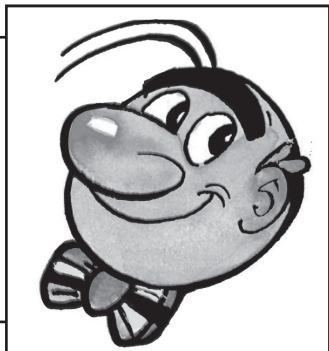
⁶ Het Nieuwsblad, 'Geen Waal, geen Vlaming, maar Neropeaan'; 19 juni 2009; (kdo).

⁷ De Standaard, 'Twee vrienden'; 8 november 2016; Gaston Durnez.

“Elk jaar weer stalde Marc tijdens de kerst- en nieuwjaarsperiode in zijn tv-vertrek de wenskaarten uit die hij uit alle uithoeken van de wereld toegestuurd kreeg door vrienden, familie, kennissen en vooral fans. Ik denk dat het er altijd om en bij de 400 waren, best indrukwekkend. Hij was daar terecht zeer trots op en toonde mij elke zaterdag glunderend de aangroeiende collectie. Ik, absoluut geen enthousiasteling van eindejaarstoestanden, wou toch niet achterblijven en stuurde hem elk jaar een gepersonaliseerde originele kaart, niet het gedrukte exemplaar dat mijn andere correspondenten kregen. Een ervan is deze nepcover, te dateren aan de hand van het nepnummer: 1993. Kort voordien had Marc mij opmerkelijk gemaakt op het feit dat ik duimen doorgaans wat te klein tekende. Dat is af te lezen aan het exemplaar waarmee Nero zijn glas omvat.”

Mare Sleen
DE AVONTUREN VAN

NERO

DE PRINSES VAN WATABOENG

DE PRINSES VAN WATABOENG

FACTS & FIGURES

Voorpublicatie in de kranten
van De Standaardgroep:
09/01/1995 t.e.m. 04/04/1995

Albumpublicatie door
Standaard Uitgeverij: 14/09/1995

Volgnummer in de Standaardreeks: 131

Volgnummer in de volledige Neroreeks: 185

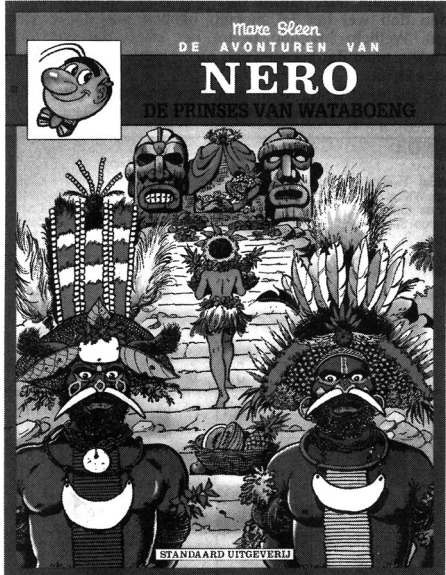
Albumaankondiging uit kwartaalfolder van
Standaard Uitgeverij. ▼

NIEUW
Marc Sleen
De nieuwe
avonturen
van Nero en Co

**DE PRINSES
VAN WATABOENG**

Petoetje heeft heimwee naar zijn vaderland, zijn roots. Nero besluit daar iets aan te doen. Samen met Petoetje en Petatje vliegt hij naar het eiland Wataboeng, bij Nieuw-Guinea. Petatje wordt er door de inboorlingen beschouwd als hun prinses, die geofferd moet worden aan de goden...

bij uw boek- en dagbladhandelaar
slechts 130 fr

▲ Albumreclame uit
De Standaard en
Het Nieuwsblad van
27/09/1995

DE PRINSES VAN WATABOENG

NADAT PETOETJE DE HOOFDROL TOEBEDEELD KREEG IN «DOE DE PETOE» IS HET NU DE BEURT AAN PETATJE OM IN DE PRIJZEN TE VALLEN. ZONDER HAAR MEDEWETEN UITERAARD, KRUIGT ZE DE HOOFDROL IN DIT VERHAAL. WAT ALLEMAAL ALS EEN KROKUSVAKANTIE BEGON, ZAL ECHTER IN EEN NACHTMERRIE EINDIGEN.

GELUKKIG IS DAGBLADSTRIPPER NERO IN DE BUURT, DIE HET DITMAAL ZONDER ZIJN ENGELBEWAARDER ZAL MOETEN ROOIEN. OF HIJ TEGEN DE GEWEZEN, MAAR NOG STEEDS UITERST PRIMITIEVE KOPPENSNELLERS OPGEWASSEN IS, BLIJKT IN DIT VERHAAL.

